riin. Ensiksikin meidän täytyy myöntää, että ensimäisiä sen tarpeellisuuteen kuuluu saada lehdelle kykenevä ja toimelias toimituskunta, kuten meillä nykyään kyllä onkin Toverissa. Toiseksi lehden kannattajajoukon velvollisuus on tukea ja avustaa sitä yhtä todellisella tarkotuksella kuin se, että me pidämme itseämme tosipuolueen jäseninä. Nyt jo hyvin ilmenee kuinka meidän joukossa kyllä löytyy sanomalehtikirjeenvaihtajia, jos vain on halua, mutta meidän pitäisi tämä seikka jokaisen ajatella niin, että tämä on meidän oma edistysaskeleemme tulevaisuudessa, ja se kuuluisi meille tehtäväksi ilman mitään palkintoja. Niin lapselliselta kuin se näyttääkin, niin täytyy se tosiasia myöntää, että samalla se on tuiki tarpeellinen. Olemme huomanneet usein sen, että monen monia lehtemme numeroita on ilmestynyt, joissa ei ainakaan paikkakuntauutiset ole olleet vaivana lehden lukijoilla. On monasti kuullut sanottavan, että ei siinä ole mitään, vain ketä me siitä syytämme? — Eihän meidän sovi odottaa sieltä niinkuin joltain kasvilta, johon luonto valmistaa hedelmät. Niin se on aina ja joka paikassa, me emme jaksa ymmärtää omaa yksinäistä heikkouttamme, ja silti lähdemme joukkotoimintaa arvostelemaan, yksilönä kiroamme eri ammattiosastojen ja unioiden voimattomuutta ja kuitenkin ne kaikki muodostuvat yksilöistä.

Tässä on meillä paljon esimerkkejä samaten on laita työväen näytämöillä. On henkilöitä, jotka mukamas ovat niin paljon sieltä vailla, eivätkä koskaan itse ole sinne tavalla eikä toisella mitään koittaneet uhrata. Meillä nykyään on jo kyllä työväennäyttämöitä, jotka vastaavat tarkotustaan, vaan sentään siellä ovat istuimet melkein tyhjänä, huolimatta siitä, kuinka arvokasta sieltä esitetään. Tässäkin tulee näkyviin taas se sama ajattelemattomuus. Ollaan valmiita yhtymään tuohon nykyään niin tutuksi tulleeseen lauluun, että sosialismi menee niin hitaasti edelleen, vaan monellekin se on kyllin nopeaa, eipä sitä tahdo jaksaa pysyä mukana siinäkään.

Sanokaamme vaan että "ymmärrys hoi! Äly älä jätä". Meidän on luokkana taisteltava taistelumme, yhtenä suurena joukkona tuettava sanomalehtemme ja perustettava se kalliolle, että se torjuu sitä kohtaavat vastukset. Meidän on tarmolla tartuttava asiaan, meidän tehtäväksemme on jäänyt edellisten polvien laiminlyönnit. Silloin me voimme odottaa ihmiskunnallista auringonnousua!

O. F. K.

Kun pojasta meinattiin herraa

Olin käynyt Oulun kansakoulua viitisen vuotta, kun "muffa" (tädin isä) päätti minusta kouluuttaa jotakin muuta kuin kovaa työmiestä. Päästäksemme selville oikein elämäni muljahduksista, on kai alettava sieltä asti, kun opettelin ensikerran aakkosia.

Kymmenenä ensi vuotena maksoin isälleni enemmän, kuin koskaan pystyin takaisin maksamaan. Olin nimittäin melkein vakituisesti lääkärin hoidossa. Milloin ei sattunut "Jumalan sallimaa" sairautta, niin loukkasin jotenkin aina itseäni, tahi tapellessani sain sellaisia kohlauksia, että oli turvauduttava tohtoriin.

Neljännellä ollessani hengitin hopeisen kurkkutorven kautta kolmisen viikkoa. Silloin raivosi Oulussa kurkkumätä lapsissa, josta pääsin minäkin osalliseksi, ja isäni sai kustantaa neljä tohtoria, "tuntia ennen kuolemaani" aukasemaan kurkkuani. Siitä kannan vieläki arpea kurkussani — ja kansalaispareissani.

Kun olin tästä lystistä joten kuten päässyt läpi, jouduin kuumeeseen. Sitä sairasteli koko pitkän talven. Silloin oli tohtorikin jo niin tuttu talossa, että hän kai oikein nautinnolla melkein joka reissulla antoi uuden "reseptin" uusille lääkkeille. Ne "reseptit" olivat käyneet myöskin niin tutuiksi, kun niitä ai koi olla jo joka paikka täynnä, että halusin vanhemmilla lapuilla jo huvikseni leikkiä siinä sängyssä maatessani.

Niillä leikkiessäni tutustelin niihin harakanvarpeisiin, joita lappusiin oli piirretty. Joka lapussa oli samalla paikalla samanlaisia koukeroita. Koukeroita vertaillessani yhteen, pani se pienen pääni miettimään, että mitähän se oikein meinanneet, kun ne niin samanlaisia ovat. Pyysin saada aapiseni sitten kerran. Sen avulla entisillä muistoilla sovittelin nämä koukerot aapisesta oppimieni kuvioiden kanssa yhteen. Sovittelujen tuloksena oli, että tiesin nimeni olevan piirrettynä jokaiseen noihin lappusiin, joita näytti riittävän joka pöydälle ja hyllylle. Varmuuden vuoksi kysäsin kerran äidiltäni, josko noissa kaikissa lapuissa todella oli minun nimeni?

Hän ihmetteli että mistä sitä arvelen? Kuka on sanonut? — Ei tahtonut millään uskoa että olin itse opetellut lukemaan. Olinhan vasta viidennellä.

Sitä kummaa kävivät ihmettelemässä kaikki sukulaiset ja tuttavat. Kuulin kaikellaisia imarteluja ja kehotuksia vanhemmilleni annettavan kuinka minusta vielä joskus tulee "suuri" mies. Pojalle pitää antaa koulua niin paljon kuin pää pitää. No, olisin kai sitä sitten saanutkin, mutta vastuksensa sitä on kaikella alalla.

Kun vihdoinkin kevään tullen paranin leivon jo laulaessa korkealla taivaalla lähetettiin minut nuoremman siskoni kanssa erään ö:n rouvan yksityiseen kotikouluun. Siellä ei kulkenut tavallisten työläisten lapset, vaan sellaisten "puolivillaisten" kakarat, nim. pikkuporvarien ja mestarien perilliset. Siellä oli kaksi lahtarin poikaa, yksi työnjohtajan tyttö, yksi leipurin tyttö, pari maalarin esikoista ja kaksi nikkarin lasta. Koulua käytiin pari kuukautta joka päivä, paitsi sunnuntaisin.

Oli elokuun loppupuoli, kun eräänä maanantai-aamuna oltiin taasen valmiita alkamaan viikon urakka, saimmekin koululle saavuttuamme tietää, että mummu oli kuollut. — Ensimäinen vastoinkäyminen.

Aloin ollakin jo väsynyt koko koulunkäyntiin. Ei niinkään paljon kouluun itsensä, vaan kun piti sisareni kanssa kävellä käsitysten, niin sehän se vähän kävi "miehen" sisulle, ja kun toiset "miehet" pakkasivat vielä härnäilemään, että tyttöjen kanssa — .

Syyskuun puolivälissä ruvetaan Oulun puolessa pitämään lehmiä sisällä enimmiten sen yksinkertaisen syyn tähden, kun "paimenille" alkaa silloin kansakoulu. Meillä niitä lehmiä ei ole kyllä koskaan ollut itsellä, vaan kansakouluun minutkin lähetettiin, vaikka en ollutkaan koskaan paimentanut muuta kuin sisartani, ja häneltäkin ruukasin saada rökkiini, jos en pitänyt itseäni sen verran etempänä, että pakoon kerkesin hänen suututettuani.

Kansakoulussa kuulustelun päätyttyä pantiin minut suoraan toiseen luokkaan. Siellä istuin kumminkin varmuuden vuoksi puolitoista vuotta. Sen perästä menin vuosi ja luokka, kun sitten ollessani viime päiviä viidennellä luokalla kirjotti muffani että pojan pitää panna lyseoon. Aikoi kustantaa kouluni siitä edespäin. Se oli toinen vastoinkäyminen (erchdys).

Kansakouluaikana eräänä talvena poikatoverieni kanssa leikkiessäni syntyi meille tappelu jostakin mitättömästä asiasta, jossa rytäkässä sain leukaani sellaisen täräyksen, että siihen paikkaan kasvoi tuhannenmoinen lisäke, joka piti taasen leikkauttaa tohtorilla.

Keväällä, ennen lyseoon lähtöäni (sitä piti mennä käymään muffan kotikylään), juostessani toisten varsain kanssa "roirosilla", hyppäsin kiinniottajaa pakoon palosolan katolta. Siellä sattui olemaan tyhjä särkynyt olutpullon puolikas, joka sattui sitten juuri vasemman jalkani alle, katkasten kolme verisuonta jalkapohjastani.

Se sattui olemaan sunnuntaipäivä, joten ihmiset olivat enimmäkseen kävelyllä, kun vielä oli kaunis lämmin kesäpäivä. Kiivettyäni katon kautta kotiani, ei kotona sattunut olemaan muita kuin äitini, joka veren vuodosta niin tyrmistyi, ettei tiennyt ensin mitä tehdä. Lenti hakemaan naapurin muoria avukseen, joka toi tuvan täyteen toisia akkoja, ja sitten rupesivat yksissä neuvoin tohtoroimaan sorkkaani. Yksi tiesi, että tupakka oli hyvää sellaiseen, ja silloin tyhjennettiin isäni tupakkalaatikko. Toinen neuvoi nuuskaa veren tukkeamiseksi, niin tyhjeni yhden nuuskatoosa. Kolmas sanoi sprillakan olevan parasta, silloin äiti juoksasi spriilakkapullon verstaasta; jokaisella oli omat lääkkeensä ja haavaan oli ajettu jokaisen neuvon jälkeen tavaraa mitä oli löydetty, että haavan reunat olivat tuumaa paksulti turvoksissa ja minä kauheassa tuskassa, kun isä vihdoinkin joutui hätään.

Akat kuskattiin hiivattiin ja pari leikkitoveriani sai lähteä lääkäriä etsimään. Ennenkuin tohtori löytyi — siihen aikaan ei ollut Oulussa vielä kuin neljä lääkäriä — olin jo niin heikko verenvuodosta ja tuskasta, että tohtori tultuaan tuomitsi minut kuolemaan.

Olin kippuroinut kolmatta kuukautta elämän ja kuoleman välillä, parhaan kesäsydämen, kun taasen pääsin jaloilleni keppien turvissa. Aika läheni, että olisi pitänyt lähteä muffan tykökin, mutta ei ollut toivoakaan sinne pääsöstä, jos en saanut kenkiä jalkaani.

Monta kertaa salaa itkin surkeuttani ja joskus aina yritin saada kengän mahtumaan, mutta ei se ottanut mennäkseen.

Kenkäkonsteja yritellessäni olin tullut siihen huomioon, että kuta ahkerammin olin liikkeellä, kuta enemmän vaivasin kipeää jalkaani, sitä enemmän se oli ajetuksissa. Tämän huomion tehtyäni, päätin oleskella rauhassa niin paljon kuin mahdollista. Sitten eräänä päivänä mahtuikin kenkä, mutta eihän sitä voinut kauan pitää. Kumminkin sain sen jalkaani, jonka ilon ilmaisin isällekin. Sain silloin luvan, että pääsen kuin pääsenkin lähtemään muffan luo. Olin ollut siellä jo useana kesänä lystäilemässä, joten tiesin siellä saavani olla paljon vapaammin kuin kotonani. Muffallani oli maa ja kaksi hevosta, mikäs on mieluisempaa poikasesta kuin päästä hevosta ajamaan. Muuten äitini vanhukset pitivät kai minusta jonkun verran. Olinhan heidän vanhimman tyttärensä vanhin poika. Ensimäinen lapsen lapsi.

No, kun tuli vihdoinkin lähtö, tukin kengän irvillä hampain jalkaani. Nilkuttaa piti, vaikka olisi kuinka koettanut olla nilkuttamatta. Kun pääsin junaan, piti kenkä ottaa syliin. Olin päässyt lähtemään, niin eihän sillä kengällä elää ollut väliä, missä se oli. Teki mieleni nakata koko rustinki junan akkunasta ulos.

Nyt olin lyseolainen.

Koulua kävinkin koko säännöllisesti joka päivä. Melkein kaiket arki-illat kuljin laiskanläksyillä, ja lauvantai-illat istuin tunnista kahteen tuntiin arestissa. Mitä vähän aikaa sainkin olla kouluhommasta vapaana, se meni mäenlaskussa Pitzenin tormässä tai, joko kiusatessa kaupungin viskaalia, tai tätini neuloma-oppityttöjä. Joutilaaksi en joutanut koskaan muulloin kuin yösydännä.

Muffani nimen väärensin useammasti kuin kerran. Oli nimittäin koulun laki, että kun poika sai arestimääräyksen, kirjotettiin ansio ja istumisaika pieneen mustaan kirjaan, joka piti sitten näyttää vanhemmille tai holhoojalle. Ensi kerran kirjotutinkin holhoojallani rehellisesti tuomioni alle nimensä, vaan kun seuraavana lauvantaina olisi ollut sama "sainaaminen" taasen, niin päätin itse opetella kirjottamaan. Muffan käsiala olikin sellaista hyvin jokapäiväistä tyyliä, ja siis helppo oppia, joten kun sysäsin hänen nimensä helpottaakseni muffalta työtä, niin se läpäsi ilman vähintäkään epäilystä. Tämän perästä väärensin hänen nimensä joka lauvantai.

Olin ollut kolme vuotta lyseossa, kun sitten seuraavana vuonna sinne ruvettiin ottamaan tyttöjäkin — oli ollut poikia varten yksistään siihen asti — silloin tulin maininneeksi, että en halua enään mennä kouluun, kun tyttöjäkin tulee, eihän sitä jouda sitten senkään vertaa lukemaan kuin tähän asti. Sitä mieltä oli isänikin, ja niin meni hunningolle kaikki hyvät tuumat herraksi tekemisestä, niin itseltäni kuin muffaltakin. Hänkin kai oli huomannut jo aikoja erehdyksensä minun suhteeni, koska ei pannut koulun lopetusta ollenkaan vastaan, sanoihan vaan, että poika parka, ja huokasi hyvästellessään.

Jussin kaima.

Rosvojen avulla

Kirj. Ohdake.

Olin hoopoillut koko kesän paikasta toiseen enimmäkseen "piittaamalla". Tulinpa Utahiinkin marraskuulla. Kävin kämpiköillä katselemassa, mutta ne eivät miellyttäneet minua lainkaan. Taisin olla liian hyvissä varoissa vielä, koska eivät työt maittaneet. Sepä se, rahaa kun oli satakunta taalaa vielä jäljillä, oli kultakello, puku mitä paras, silkkipaitoja ja liivejä. Vehkeet siis olivat kuten Butten reilulla mainarilla ainakin.

Päätin lähteä Nevadaan tällä kertaa, ja "piittaamalla", kuten ennenkin. Ajoin siis nämä hyvät vehkeeni matkalaukkuun, vieläpä kellon ja rahatkin, sillä on hyvin epäviisasta pitää sellaista tavaraa mukanaan "piittaillessa". Päälläni oli pahat "overhaalit", taskussa pari taalaa rahaa sekä nuuskarasiassa oleva taalan "ingersolli"; siinä kaikki miehen korut, kun matkaan lähdin.

Olin päättänyt lähettää matkalaukkuni expressin kautta, kuten niin monesti ennenkin, mutta nyt tuntui niin kylmänviileältä, että jo peruutin koko "piittuu"-yritykseni. Menin sen sijaan asemalle ja ostin piletin Gold Hill'iin asti. Vaatteetkin olisi saanut muuttaa nyt, mutta laiskuudessani en perustanut sitäkään tehdä.

Junan lähtöön oli vielä aikaa koko runsaasti, joten siinä odotellessani tulin torkahtaneeksi. Eräs musta "usher" tuli sentään ja napautti kylkeen, kysyen mihin aijon matkustaa. Sanoin sen hänelle, vaikka katsoinkin sen tarpeettomaksi kohteliaisuudeksi. Tuo neekeri oli toista mieltä, hän höpisi jotain yhdestä ainoasta minuutista, veti minut seisaalle, antoipa vielä laukun käteeni sekä työnsi minua edellään ulos ratapihalle. Luulin tämän innostuksen neekerin puolelta johtuvan kaupunkinsa puhtaanapito-vaistosta, tai jostain muuta päähänpistosta. Mutta kun konduktööritkin kehoittivat kiirehtimään, niin täytyi asia ottaa todesta.

Viimetingassa pääsin vaunuun. Heitin lentomuiskun Salt Lake Citylle ja astuin naisten vaunuun, koska en pidä olkeln tupakan kärystä. Vaunu oli jotakuinkin täynnä, ainoastaan pari istuinta oli vapaana. Epäröin, kumpaanko penkkiin menisin, siihenkö, jossa istui vanha akka, vai siihen, jossa oli nuori tyttö.

Istuinpa tuohon tytön viereen "overhaaleineni", vaikka hänen silmistään sainkin lukea huomautuksen, että olisi siellä ollut toinenkin paikka tyhjänä.

Kotvan kuluttua aloin koettaa, saisiko keskustelua käyntiin tytön kanssa. Sellaiset taatut keinot kuin yskimiset, rykimiset ja tuuppimiset eivät auttaneet vähääkään. Astuin hänen varpailleen muka epähuomiossa ja pyysin nöyrästi anteeksi; ei vain. Työnsin hänen käsilaukkunsa lattialle ja selkäkumarassa sen hänelle taas ojensin, kömpelyyttäni moittien; ei niin hajuakaan.

Istuin siis kädet ristissä peukaloitani pyöritellen, kuten olen vanhojen akkojen nähnyt tekevän, mutta keinoa en vaan löytänyt. Katsoin kelloani tai olkeammin nuuskarasiaani; se seisoi kuin seiväs. Koska vierustoverillani näin kellon ranteessaan, kysäsin häneltä, jos hän olisi niin "pliis" ja ilmoittaisi ajan minulle. Hän oikasi vain kättään vähäsen, että paremmin näin hänen kellonsa, mutta ei vain sanonut sanaakaan, eipä viitsinyt edes päätään kääntää.

— Hiton elävä tuo — tuumin itsekseni, vääntäessäni viisaria, mutta annas kun säikytän sua vähäsen. Aloin vetää tuota kelloani, joka rätisi kuin jänisräikkä. Kaikkien muitten huomion sain kyllä puoleeni, vaan en hänen. Hymyilyjä ja sukkeluuksia oli toisilla antaa, mutta hänellä ei. Oikeinpa yksi edessäni istuva mies alkoi juttusille kellostani, kyseli mikä se sellainen vehje oikein on ja mihin tarkotukseen sitä käytän j. n. e. Vastasin tietysti omantuntoni mukaisesti sen olevan vanhan Ford autoni "self-starterin", jota nyt kannan muistona siitä viimeisestä ajostani, josta omaksi ihmeekseni selviydyin hengissä, vaikka pahoin revittynä.

Sain tyydytetyksi kysyjän uteliaisuuden. Mutta en vain vieruskumppanini, sillä kun taas käänsin huomioni häneen, näin hänen huulillaan sellaisen ylimielisen hymyn, jonka ymmärsin jotenkin näin: "että kehtaakin kertoilla tuollaisia vanhoja ajanhampaan syömiä vitsejä".

Olin äkänen sekä vähän nolokin, se täytyy tunnustaa. Jos hän olisi sanonut sanankin, vaikka kuinka pahan, olisin ollut tyytyväinen. Olisi nyt käskenyt laputtaa vaikka helvettiin, niin oloni olisi tuntunut paljon kodikkaammalta.

— Piru minut periköön, jos häntä enää häiritsen, vannoin itsekseni, sekä asetuin niin mukavaan asentoon kuin mahdollista. Vaikka päätinkin ajatella muita asioita, ei se kuitenkaan onnistunut, sillä tämän tästä huomasin katselevani salaa tyttöä, ja ajatukseni ahersivat yhä, löytääkseni jonkin uuden tepsivämmän keinon. Tietysti noloudessani mitään sellaista ei keksinyt, vaan syytin "overhaalejani" tästä kaikesta. Olihan se nyt päivän selvä asia, etteivät tytöt hoopoja puhuttele. Tuumailinpa, että jos olisin se reilu gentlemanni taasen, niin eiköpähän olisi "soota". En sentään viitsinyt vaihtaa vaatteitanikaan, vaikka kovasti halutti, koska olin näin kerran matkan alottanut, päätin sen siten lopettaakin.

Buttelainen turhamaisuus minua sentään vaivasi niin paljon, etten voinut olla vetämättä matkalaukkuani esille. Hain sieltä jotain, jota en itsekään tiennyt ja mylläsin koko sisällön niin, että koko varastoni oli näkyvissä puvustani silkkipaitoihin ja liiveihin asti, vieläpä kultakelloni ja rahatukkunikin. Tiesin naisen olevan siksi uteliaan, ettei voi olla heittämättä syrjäsilmäystä hommaani, ja toivoin siis turhamaisuudessani näitten vehkeiden auttavan minua päämääräni. Sain lopulta erään vanhan muistikirjan kynsiini, otin sen, vaikka taskussani oli toinen, ja aloin siihen tehdä muistiinpanoja. Kovin tärkeän näköinen mahdoinkin olla tätä tehdessäni. Panin sen taas takasin paikkaansa, lainkaan tietämättä mitä olin siihen kirjottanut.

Joulunpyhinä sattui tuo muistikirja käsiini ja sitä selaillessani näin erään lehden, joka oli täyttä hepreaa minulle, en parhaalla tahdollanikaan saanut siitä irti niin sanaakaan. Siinä oli sellaisia kirjaimia, joita ei löydä suomalaisesta aapisesta lainkaan, ei uudesta eikä vanhasta. Luullakseni tässä olivat ne tärkeät muistiinpanot, joita silloin kirjotin.

Koetin urkkia hänen kasvoistaan, oliko niiden sävy lainkaan muuttunut. Elpä, samat olivat piirteet kuin ennenkin. Mutta eihän sitä piirteistä voi päättää mitä sisällä liikkuu. Vedin siis nuuskapurkkini taas esille ja vaikka se kävikin — näytti kahta — tekeydyin kovin harmistuneen näköiseksi, huiskuttelin sitä ja kuuntelin. Kysäsin sitte taas neidiltä jos hän olisi niin "pliis" ja sanoisi ajan, minun kelloni kun taas oli pysähtynyt.

Hän ojensi kättään samoin kuin ensikerrallakin, ei sen enempää. Se suututti minua ja koska olen "suoran toiminnan" kaupungista lähtöisin, niin kaivoin paperipalan esille ja kirjotin siihen: "Anteeksi neiti, mutta olisi peräti ikävää, jos olette mykkä, kuten minusta näyttää."

Ojensin tämän lipun hänelle. Hän ei sitä ottanut vastaan, mutta luki sentään, kun pidin sen ojennettuna hänen edessään. Sitte — niin — sitte hän käänsi silmänsä minuun ja katsoi niillä niin purevasti, että minulta meni luonto pois paikalla. "Jumalan haltuun siis", sanoin ja retkahdin selkänojaa vasten, enkä sen jälkeen uskaltanut katsoakaan häneen.

Olimme juuri jättneet Wendoverin aseman, kun tunsin olevan ajan käydä siivoamassa itseäni vähän. Täytyi pestä ja ajaa parta, ja koska ajattelin, ettei myöhempään ole aikaa semmoisiin vilkkaan liikenteen takia, niin päätin mennä heti. Otin siis matkalaukkuni taas esille, kaivoin sieltä tarvitsemani vehkeet ja lähdin vaunun toiseen päähän.

En pitänyt mitään kiirettä. Avasin tuon kopin ikkunan päästääkseni vä-

Maata myytävänä

MAA MYYTYVYNY. Sievä 5 eekkerin maa myydään, Pikku Waluskissa, 5½ mailia Astoriasta. Kauntti-tie menee maan läpi ja vesi-tie myös hyvä. 6-ruumainen talo, paana, sauna, puuhuone, kanahuoneita. Kaikki uusia. — John Heino.

WHITESIDE UNDERTAKING CO.
HAUTAANTOIMITTAJAT
Telefooni 136-364. — Hoquiamin osote: 420 K St. Telefooni 136.
Aberdeenin esote: 109-111 E. 2nd.

HALUTAAN TIETOJA

(20) Oscar Väre (Ware) sekä John Victorson. Lähettäkäapä osotteenne. Kirjeeni ovat tulleet takaisin. — Charles Ekholm 129 Northampton St., Easton, Pa.

"I Can Succeed!"

What other men have accomplished through I. C. S. help, I can. If the I. C. S. have raised the salaries of other men, they can raise mine. To me, I. C. S. means "I CAN SUCCEED."

Get the "I Can Succeed" spirit, for the International Correspondence Schools *can* raise your salary—whether you're a dollar-a-day man or a dollar-an-hour man. No matter where you live, what you now do, or how little time or money you may have, the I. C. S. have a Course of Training to fit your needs. Hundreds of thousands of ambitious men have achieved success through I. C. S. help in the past 25 years—over 130,000 are now studying, getting ready for the big jobs ahead. Join them and make your life something to be proud of —you can do it.

Just mark and mail the coupon TODAY and find out *how*; it won't obligate you in the least.

TEAR OUT HERE
INTERNATIONAL CORRESPONDENCE SCHOOLS, Box 900, Scranton, Pa.
Explain fully about your Course in the subject marked X:

Electrical Engineering	ADVERTISING	CHEMISTRY
Mechanical Engineering	Salesmanship	Illustrating
Mechanical Drafting	Commercial Law	Farming
Civil Engineering	BOOKKEEPING	Poultry
Stationary Engineering	Stenography	French
Mining Engineering	Civil Service	German
ARCHITECTURE	Ry. Mail Service	Italian
Architectural Drafting	AUTOMOBILES	SPANISH

Name.....
Address.....

PARANTUKAA luonnon avulla

Kiinalaiset luonnon-kasvis-kotiparannus keinot parantavat onnistuneesti reumatismia, munuais-, vatsa-, veri- ja rakkotauteja, heikkoutta, naisten tauteja ja monia muita miesten ja naisten tauteja.

M. HEE WO CHINESE MEDICINE COMPANY
208 James St., Seattle, Washington
Perustettu vuonna 1903.

Koko vuosik. $1.25
Tossu
ilmestyy säännöllisesti 12-sivuisena, ollen siis suurin suomalainen pilalehti koko maailmassa.
Osote näin:
Box 553. LAPATOSSU, Superior, Wis.

Toverittareen halutaan toimittaja

Täten julistetaan toimeensakykenevien toverittarien haettavaksi toimittajan paikka Toverittaressa. Hakijalta vaaditaan kyky käyttää suomen- ja englanninkieltä, tuntea sosialidemokratisen työväenliikkeen periaatteet ja menettelytavat ja osata niiden mukaan toimittaa lehteä.

Hakemukset palkkavaatimuksineen ovat lähetettävät Toverin johtokunnalle ennen helmikuun alkua, 1918, ja toimeen on astuttava heti kutsun saatua.

TOVERIN JOHTOKUNTA.
Box 99. Astoria, Ore.

Huono Vatsaiset
HUOMATKAA!

"Miehen vatsa on kiusannut häntä useamman vuoden. Stumeze lääke on antanut hänelle niin paljon huojennusta, että hänen vatsansa ei ole kiusannut häntä jälkeen sen nauttimisen."—Mrs. Norah Meek, Woodbury, Ky.

STUMEZE
uudenaikainen vatsalääke vaikuttaa talkavoiman nopeudella. Myytävänä takauksella kaikissa rohtokaupoissa.

Todellisia syitä
MIKSI MATKALIPPUNNE TULISI OLLA
Union Pacific System:
AUTOMAATTISET MERKINANTOLAITOKSET
suojelevat kauttaaltaan rataa matkalla Chicagoon.
1140 MAILIA KAKSOISRATAA,
jonka perustus on tehty mitä huolellisimmin.
"TOP NOTCH" JUNIA
Läpikulkevia makuu- ja ruokailuvaunuja Chicagoon, Omahaaan, Kansas City'yn ja Denveriin.
COLUMBIA-JOEN TIE ITÄÄN
kulkee yhdensuuntaisesti Amerikan suurenmoisimman maantien kanssa tuon kuuluisan laakson läpi maantien ja joen välisellä kaistaleella.
UNION PACIFIC SYSTEM
Yhdistää lännen ja idän teräskäytävällään.
G. W. ROBERTS, D. F. & P. A.
551 Commercial katu, Astoria, Oregon. Puhelin 85

UNION DENTISTS
Tiedättekö että Union Hammaslääkärit
ottavat vähemmän ensi-luokan työstä kuin mikään muu Hammaslääkäri Seattlessa? Heidän työllänsä on 15 vuoden takuus. Ehdottomasti kivuton ulosvetäminen.
Niiden hyväksi jotka ovat työssä päivisin, pidämme konttorimme auki kello 6—8 illasin, ja kello 10 a.p. kello 1 i.p. Sunnuntaisin. Nais Palvelijat.
Union Dentists 305½ Pike Street, Cor. 3rd Av
Owl Drug Stoorin päällä.

Hannan ilmotuksia

Kalle Hautamäki
Ensiluokan RÄÄTÄLILIIKE
valmistaa uudet pukunne ja vanhat silitetään kohtuushinnoilla.
HANNA, WYOMING.

JOONAS LYNN
Asiamies vanhimman suomalaisen liikkeen valmistamille puvuille.
Huom.! Union liike. Hinnat ehdottomasti halvimmat.

ALLEN'S
MEAT MARKETISSA
on aina saatavana ensi luokan lihaa, kalaa ja vihanneksia. Niitä tarvitessanne älkää unhoittako että minäkin runnaan liikettä.
A. S. Allen.

Parhaat Leivät
korput, keekit ja kukikset valmistaa
Hanna Bakery
ALFRED POLLARI omistaja.
Box 258. Hanna, Wyo.

Sampo Bottling Works
valmistaa maukkaimmat marja mehujuomat koko Wyomingissa.
HENRY KUOPPALA, omistaja.
HANNA, WYOMING.

Tarkastakaa Toverin ilmoitusosastoa.

Työlaiset!
Tehkää ostoksenne kaupasta, jonka omistaa, johtaa ja kontrolleeraa työläiset. Varastot täydelliset, hinnat kohtuulliset, kohtelu hyvä.
TYÖMIESTEN KAUPPA YHTIÖ,
ROCK SPRINGS, HANNA, SUPERIOR, WYO.

SAMPO
Osuuskauppa, Hanna, Wyoming
TYÖLÄISTEN OMA KAUPPA — PITÄÄ VARASTOSSAAN VAIN ENSILUOKKAISIA RUOKATARPEITA — EI VARASTETA PUNNITUKSESSA.
Hyvä valikoima miesten, naisten ja lasten vaateustarpeita ja eritotenkin kenkiä. Myy halvimmilla hinnoilla "Universal" keitto- ja lämmitysuuneja ja kaikenlaisia huonekaluja.
Alimmilla hinnoilla heiniä ja rehutavaraa
JOKAISTA OSTAJAA KOHDELLAAN TUNNOLLISESTI JA TÄSMÄLLISESTI.
Tehkää kaikki ostokset omassa kaupassanne, sillä siten ennen kaikkea hyödytätte itseänne; ostoksista koituva voitto jaetaan näet takaisin ostajille kunkin vuoden loputtua.
TYÖLÄISET, ÄLKÄÄ ENÄÄ HYÖDYTTÄKÖ YKSITYISIÄ, VAAN TOIMIKAA AINA JA JOKA ASIASSA VAIN OMAKSI HYÖDYKSENNE!
SAMPO OSUUSKAUPPA